

צריך סדר, צריך יס"מ

הרב שלמה אבינר

שלום. אני שייך ליחידת סיור מיוחדת, ראשי תיבות יס"מ. אני יודע שזה לא תואר אהוב. התואר שוטר אינו אהוב והתואר יסמניק אינו אהוב ככל כפליים. זה מעליב אותי מאוד, אבל אני ממשיך. היתה לי אפשרות לבחור במקצוע אחר, וגם עתה יש לי אפשרות להחליף מקצוע, אבל אני ממשיך.

נכון, זו פרנסה שלי, אבל זה גם אידיאל. לפעמים מכנים אותי נאצי, בגלל המדים האפורים שלי. זה הכי מעליב אותי. אני לא נאצי. סבא וסבתא שלי נרצחו באכזריות על ידי נאצים. אז בעודי ילד, נשבעתי לעצמי: לי זה לא יקרה, לנו זה לא יקרה! אני אקדיש את חיי לשמור שאדם חף מפשע לא ייפגע, לא על ידי גויים, ולא על ידי יהודים, שלצערי גם זה קורה.

אני מטפל הרבה בהפרות סדר. כן, זה לא סימפטי, אבל עם יד על הלב, מה אתם רוצים, שתהיה פה אנדרלמוסיה וכל איש הישר בעיניו יעשה? ! לכן אני לוחם מיומן וזמין. זו גאוותי הטהורה. כאשר קוראים לי, אני מזנק מיד, מצויד היטב – כדי להילחם באירוע של פשיעה חמורה, להילחם באלימות, במחבלים ובעבריינים שונים הנושאים נשק חם. כן, אני מסתכן בשבילכם, ויש לי חברים שנהרגו, ד' ינקום דמם. אני נפצעתי פעמיים, וראיתי את המוות מול עיני שלוש פעמים. בשבילכם. כן, בשבילכם.

ראו, אני לא דתי. אני לא נגד הדת. לא קיבלתי חינוך דתי. אבל אני שומר בכיס פתק בעטיפת ניילון שנתן לי פעם רב אחד: "כי יש רבים בישראל שנראים לפְּנִים כלים ריקים, אבל יש בידם מצוה זו של הצלת ישראל, שבזה הם מכריעים ועוברים את החכמים והגדולים שבישראל" (פלא יועץ ערך הצלה).

בשבילכם אחים, (אני לא אומר 'אחים אהובים', כי אני לא אוהב ביטויים מצועזעים, ופגשתי יותר מדי אנשים שאומרים: אחים אהובים, אבל הם רק אוהבים אנשים כמותם ושונאים אחרים), בשבילכם לחמתי באינתיפאדה הראשונה והשנייה, אז לפחות תגידו לי תודה.

והעיקר, זכרו שאני בן אדם כמוכם, עם אשה וילדים, ולא חיה פוליטית. אני אדם צוחק ונושם ואוכל. יש אפילו יסמניקיות, והן עדינות נפש, וככל אדם אוכלות ושותות ומיניקות. נכון, לפעמים אני נותן מכות, אבל לא מפני שאני נהנה מזה. אני שונא את זה! אלא מפני שזו פקודה, ופקודה זו פקודה! אתם שומעים? אני ממושמע, ממושמע, אחראי, כך שאפשר לסמוך עליי בכל מצב, גם הכי קשה, חוד החנית – נגד הטרור, נגד הפשיעה וגם נגד כל הפרות סדר. אין לי ברירה, אלא לפנות אל האנשים בשפה שהם מבינים. זו אשמתם. הזורע רוח – קוצר סערה.

אני לבוש אפור וחי חיים אפורים. זה כדי שאתם תוכלו לחיות חיים נעימים ובטוחים. לפעמים כאשר אני ניצב על משמרת, ביום ובלילה, בשמש היוקדת ובקור החודר, בשבת ובחג, מתגנבות בי מחשבות של קנאה באלה שמבלים בכל יום בבית שמח וחמים. כן אני מקנא בהם. ומהר אני מתעשת וחושב לעצמי: זה בזכותי.

כמובן, גם לי יש אשה וילדים, ואני נהנה אתם, אבל לעתים קוראים לי לפעילות מאמצע סעודה, מאמצע משחק עם ילדיי, מאמצע שינה במיטתי החמה – ואני מזנק, מוכן לפקודה.

בצה"ל שירתתי כחייל קרבי, וכולם פה בוגרי יחידות קרביות, ואני רואה בזה מעין המשך שירותי בצה"ל. אלא שצה"ל זו חובה ויס"מ זו התנדבות. גם צה"ל הוא פחות או יותר מוגדר ופה אני מפוזר ומפורד בין אלף תפקידים: אבטחת אישים ואירועים, מענה לפיגועים, לוחמה נגד הטרור, פיזור הפגנות, מלחמות בסמים, מעצר חשודים אלימים, פינוי מבנים בלתי חוקיים, טיפול באלומות חמורה ועוד ועוד. אני לא בוחר מה שאני עושה, אני תמיד מוכן לפקודה. לעתים היא נעימה ולעתים מאוד לא נעימה. אך אין ברירה, גם בזה תלוי קיומה של המדינה. מאשימים אותי שאני אלים וזה כל כך לא נכון. זה ממש ההפך, אילו הייתם יודעים כמה עלבונות אני סופג, כמה התגררויות – ואני שותק ושותק. בחיים האזרחיים, אני לא כזה צדיק, מי שמעליב אותי אני מחזיר לו באותה מטבע. אבל כאשר אני לבוש מדים, אסור לי לצאת מן הכלים, אסור לי.

אנשים מורטים לי את העצבים, ואני שותק. אני מודה שפעמיים, בעת מילוי תפקידי יצאתי מכלל שליטה והגבתי בצורה לא פרופורציונלית. נשפטתי, ננזפת ונענשתי.

אני מצדיק את הדין. היה מגיע לי. אבל העונש הכי גדול עבורי היה שהתאכזבתי מעצמי. מה נעשה, אני לא מלאך. כשאומרים לי נאצי אני נזכר בסבא וסבתא ודמי עולה לי לראש. הבינו היטב, איני מצדיק את עצמי, רק מסביר.

אגב, היו נגדי שלוש פעמים האשמות שווא, נחקרתי, הכל התברר כשקרי ונוקיתי לחלוטין. אבל כמה בזבוז זמן, איזו הרגשה לא נעימה, כמה לחץ נפשי. יש לי גם חברים ביחידה שהוכנסו לבית הסוהר, אבל תודו על האמת, שחריגות אצלנו הן נדירות. זה לא מצדיק, אבל כאשר דנים, צריך פרופורציה. והרי אנו מתפקדים במקומות שבהם יש מתח גבוה. ואלה שחורגים מן החוק ועוברים גבולות, צריכים לקחת מראש בחשבון שגם התגובה עלולה לעבור גבולות.

אבל לדבר אחד לא נחזור, לתקופת שפוט השופטים שבה כל אחד הישר בעיניו יעשה, ואז הייתה באומה אלימות הרבה יותר נוראה, מכל צד ומכל פינה. ולכן, במדינה היחיד שרשאי להשתמש בכוח, זו המשטרה.

וכי מה אתם מציעים? תוהו ובוהו?! – הרי כל איש ימין לא סובל שהשמאל ישתולל, רק לו מותר, וכל איש שמאל לא סובל שהימין ישתולל, רק לו מותר. ושניהם לא סובלים שהערבים ישתוללו וכן הלאה. ואפילו במגרש הכדורגל, צריך שיהיה סדר. איני מבין איך ספורט נהפך לעתים לזירה אלימה. אך אני חייב להיות גם שם.

לא, אינכם יודעים כמה פעמים הצלתי אתכם, כמה פעמים הסתכנתי עבורכם. לא. איני אלים, אך בהחלט אני קשוח, אינני מפחד מאיש, ולא נרתע משום עימות. יש לי סיכת לוחם, ולא זכיתי בה מן ההפקר. אני לשירותכם.